

Pretendre

Hi ha qui se sent a cops temptat de dir que el verb *pretendre*, usat amb un significat idèntic o afi al de *afirmar*, constitueix un gal·licisme. Però el Diccionari Fabra admet explícitament aquest significat, si més no, el que defineix amb els termes següents: "voler que (quelcom) sigui reconegut com a cert". I si bé aquesta definició no, duu cap exemple que la il·lustri, en podem trobar alguns en els textos del mateix Fabra: *...sols hauria pogut trobar una justificació en el fet d'ésser les grafies ay, ey, oy i uy alguna cosa de característic de la nostra ortografia, com pretenen llurs partidaris (Les normes de l'Institut); Hi hagué també un temps en què alguns pretenien que tota divergència entre el català modern i el català medieval era inacceptable (L'obra de depuració del català); ...per tal que poguessin contestar degudament a aquells que pretenen que català i castellà són més que germanes bessones dins la família de les llengües novillatines (Converses filològiques).*

En tots els exemples transcrits, efectivament, el verb *pretendre* es podria substituir per *afirmar* sense que hi hagués a penes alteració del significat. Cal notar, d'altra banda, que el verb de l'oració subordinada que depèn de *pretendre* (en el primer exemple, amb l'ús del terme modal com és el·líptica: *com pretenen llurs partidaris que és*) està en indicatiu i no en subjuntiu, tal com demanaria *pretendre* amb el valor de "aspirar". Però, amb tot, seria segurament abusiú de voler donar a *pretendre* la mateixa extensió que aquest verb té en francès; dit altrament, d'usar-lo, com el seu equivalent exacte, en tots els casos en què l'usa la llengua veïna. En novel·les policiaques, per exemple, en què és qüestió sovint d'interrogatoris, s'usa per a dir que l'interrogat afirma tal o tal cosa d'ell mateix (coses sobre la veracitat de les quals hom pot tenir dubtes raonables). En aquests casos —això és: en l'afirmació d'actes realitzats per un mateix— creiem preferible de recórrer, com hem fet, a *afirmar* o bé a *assegurar* i, doncs, apartar-nos del francès: *Afirma* (o *assegura*) *que no es va moure de casa en lloc de Pretén que no es va moure de casa.*

Amb un valor afi, els investigadors i erudits usen també el verb *voler*, en la transcripció d'afirmacions de col·legues, que s'abstenen, però, d'abonar: Kluge, Skeat i Cumillscheg opinen que ve del romànic, mentre que Braune (...), seguit pel FEW i el DEW, volen que en romànic sigui germanisme (J. Coromines, DECLC, II, 143).